

ДРАГИЦА СТОЈАНОВИЋ

ЛАМЕНТ НАД БРАТОВИМ ГРОБОМ

ЛАМЕНТ НАД БРАТОВИМ ГРОБОМ

Ево ти чаша
Од мурано стакла
Иако си више волео
Пиво из флаше
Жетелац пред задругом
У јулски сутон
Узми и чашицу за ракију
Ту малу фигуру стаклену менаџерију
Не твојом вољом међу прсте
Стигло преко очевих прстију
Између два ружићњака
Мора стати чаша од танког стакла
Високе дамске ноге
Иако руб ивичњака
Величине је дубоке чизме
Најмањег стопала
Чин-чин говорио си
Пре првог гутљаја
Између пене са трагом
Посолице на брковима
Салуте саалуутее!
Одговориле би раширене руке
Радосне као да веју пасуљ
И пуне мајчине груди
У беле цакове месечине сећања...
Преко Суматре Тоскане

Сунчане Провансе
Пуне опојне лаванде
Све док у трену испод
Спуштених шалукатри трепавица
Не удари чун твојих зеница
Из подземне воде
Две плаве шапке на хоризонту земље
Као снег са Галиције Хипербореје
Са чијег се измишљеног врха
Види Срем
Чин-чин кажем и сад
Док дижем чашу
За отаџбину – земљу
Која све више узима снагу
А не вино просуто низ крв
Али то није вино
То је сок младе трешње
То су твоје очи плаве као моје
Очи моје кћери
Очи Победника
Над заласком сунца
Док кошава над Београдом
Брише поразе броји у Пирови победе
Ти међутим стојиш
Питомац Војне школе
Тек пристиго из провинције
Леп као лаж сам Бог!
Само некако збуњен без бркова
Прозрачно нежан
У превеликој официрској униформи
Обичан родов војске или гардиста
У белим свиленим рукавицама
Нем да на крају даш одговор
На само три мушка питања

ЕПИФАНИЈА

Зашто нико није оставио
Свилену мараму
Од две бар једну чарапу
Ексер налик на притуљену гусеницу
О зид окачен капут кринолину
Жарач за ватру машице
Тањир тацну са којег су прсти лаки
Узимали прах шећер ванилицу
Сито са честицом брашна
Просејаним вретенастом мишицом
А не празан обруч
Од тамног дрвета
Из којег сваког трена
Сипа и веје све већа празнина
Зашто нико није сакрио
Црну лаковану торбицу
Са шналом од сребра
Какве су носиле жене са села
Кад крену код лекара
У новом комбинезону
Кармин црвени
Срам у углу усана
Колоњску воду боје шишарке
Под пазухом
Расцветали крин са росом
Уверење о цепљењу
У доба вариоле вере
Да те нико није загрлио
И после да си остала чедна
И скути твоји чедни а голи
И кад си му родила децу
Да све то пише на папиру
Да сад имам тај папир
И грлим га
Као да на замишљеном пропланку
Грлим сену
Или бар прекинуту гумицу од тегле
Да је у руци држим
Док си отварала целофан скидала плес
У високи реп подизала косу
Поклопац од мале картонске кутије

Над коју си се нагињала
Гледајући у нове чизме за дубоки снег
Коме се и монаси на брду веселе
Зашто нико није сазидао цркву успомена
Са далеким даном отварања
Музеј у коме се купује карта
За чекање цео живот
Лакше би било чекати то јутро
Да се отворе те двери
Него ли по бледом сећању
Нејасном треперењу свеће
Градити свакога трена
У мрачном телу са ликом твојим
Свечани иконостас

ВЕЈАВИЦА

Волела бих да причам с тобом
Једноставно као да отварам замрзлу чесму
Из које дуго није текла вода
Јеси ли видео како је све поскупело
У задње време у моду долазе
Четрдесете налик на мене
У супермаркетима нема брашна
Као да се враћају деведесете
Видиш ли како у секунди нестају читави градови
Бергамо... Милано... претварајући у авет
Лепу успомену са путовања
Њујорк је једнако пуст
Као снежна падина под Грмечом
Нигде се не играју представе
А читав свет је под белим маскама
Волела бих да на моја питања
Имаш одговор неподношљиво ме дави
Омча тишине – ореол око твојих лепих уста
Волела бих да причам с тобом
Изађем из тог црног тунела
Воза без кондуктера
Колико кошта карта до острва
Које је тек пронађено
Где нема људи који би нас прекидали

У разговору цепали вокале на пола
Кидали описне придеве ипак
Страх ме је да пакујем кофер
За острво чију би лепоту пробудила реч
До тог острва водио би ме инат
Постала бих глувонема а ти
Идући истим путем уз сенку мојих уста
Постао би глувонем
Волела бих да причам с тобом
Необавезно да ћаскамо
Као преко телефона стојимо на семафору
На црвеном светлу упозорења
При случајном сусрету који сам
Читав живот са судбином договарала
Али гле! Кад склопим око јасно видим
Да светло боје жутог фењера
Даје наду да удахнемо ваздух у плућа
Кренемо једно другом у загрљај
Јасно видим да корачамо као пролазнице
Зауостављене заувек на слици Саве Шумановића
Моје око сустигне вејавица
И мој корак успори мизера
Свако корача са својим теретом
И не додирнувши чело ни руб мараме
И твој и мом кораку као да најтеже пада
Снега прва лака пахуља

ТУЖНА САМ

Као наполитанска песма
Цвајгово писмо Непознате жене
Залутало јагње побегло из тора
Са пештерске висоравни
Старица на камену Велебита
У зеници непливача
Дечак док излази из таласа
Кћер кад викнем: Не иди у воду вир је!
Риба на врху удице док је рибар
Усни не принесе пољуби
Обала Пацифика
Аеродромска писта у магли
Мелодија успаванке у којој
Уморна мати пре него ли чедо заспи
Киша над Брестом седмог дана Барбара
Сама на киши Дабора Арма у Шорпштајеру
Без кишобрана
Човек без ноге у краковском трамвају
Мигрант до њега што псује на пољском
Помешаним са пеном пива и водке
Лептир у сутон град испод града
Око моје кћери
Лепше од бездана у оку девојке из Брна
Једном сам окопавала башту
Кромпир у алеји хум на земљи
Између црног и белог лука
Вадила травку миловала перушку
Као пркос вирила је из земље
Прошао си крај мене сагнуте
Сенка твоја не додирнуше тада
Ни руб моје хаљине
Ни сјај светлости са ашова
Што падала је невино пред моју ногу

НА СВЕ ЋЕ ПАСТИ ПРВИ СНЕГ

На бригу што сад на рибу личи
Неплаћене рачуне у Валдорф Асторији
Изнајмљене неокречене собе
Плесан иза породичне фотографије
Оплату од цигле твоје издаје
Задњи корак који одмиче
Од стомака облог као балон
Стомака у коме је дете
Балона у коме је хелијум
Док хелијум мења боју вокала
Речи остани у одлази заувек збогом!
Молитву у крик
У истом трену безваздушни простор
Мења агрегатно стање плодове воде
Постељица остаје заувек у материци
Труне пањ у шуми
И на тај пањ у шуми пашће први снег
И све ће бити мирно божићно јутро
Док положајник не уђе у собу
Све ће подсећати на далеку бригу – лепу рибу
Скупи капут на чивилуку
Од ретког хрта муф за руку
Све што ме сад чини невеселом
Због чега су ми смејалице
Упале у образе са Рта Добре Наде
Увукле се у туге Чаробни брег
Јелу и смреку оденуле у игличасту хаљину
Чизме у сјају ималина у црну сенку у Генералштабу
Болничку самоћу недељом
Торањ у Фиренци
Закаснили брод из Ђенове
Насукан на једру младости
Или на слике због којих су ми смејалице
Каткад слетале на образе:
Давно кад угледах већ изумрлу врсту
Двоглавог супа у пени корита Увца
Прочитах наизуст пар песама
И једну написах тешких окретом
Сопственог зглоба прста
Одвеслах преко речне измаглице
На други језик другу обалу

Са чијег ситног песка
Јутрос је вратио талас
Чамац боцу и поруку:
Све лепоте којима по свету ходиш
Пред зраком завичајног сунца
Пашће у заборав али тај пад неће болети
Све ће бити лако и све ће се лако обрисати
Са боре већ обрисана суза радосница
Све што је снатрило између ока и трепавица
Изнад чела где лебдела је душа
Бела гуска светлости
И ти мајка бићеш опет кћер
А кћер твоја махнуће топло мајчински
Како се мајка увек нада
Да ће јој се кћер вратити
О и преко тог дуго чеканог повратка
Пашће снег ако буде још коре на усни земље
Ако буде усана дечијих које би
Пре него ли пахуља на земљу падне
У лету јеле радосно беле грудве